



Arrest

nr. 150541 van 9 augustus 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam alsook in naam haar minderjarige broer en zus X en X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2015 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 juli 2015 tot terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2015 om 10u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. GHAMBA die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 juli 2015 wordt de verzoekster en haar minderjarige broer en zus door de grensinspectie op de luchthaven te Zaventem staande gehouden, komende uit Kinshasa.

Op 28 juli 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoekster, alsook ten aanzien van haar minderjarige broer en zus, een beslissing tot terugdrijving.

Dit is de bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster op 28 juli 2015, onder de vorm van een bijlage 11, ter kennis gebracht en is als volgt gemotiveerd:

“(...) op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene reist tezamen met haar minderjarige broer en zus en haar oom, de genaamde M(...) T(...) dewelke woonachtig is in België. Zij verklaart tezamen met haar zus en broer voor toerisme naar België te komen en tijdens hun verblijf in hotel “Cascade Louise” in Brussel (België) te zullen verblijven. Betrokkene legt een hotelreservatie voor doch na verificatie en contactopname met het hotel van de Federale Politie blijkt dat reservatie onbestaande. Verder beschikt ze over geen enkel document (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis,...) hetwelk haar toeristisch reismotief kan staven.

Uit de gegevens van “Visanet” blijkt dat zij voor het bekomen van de visa de onbestaande hotelreservatie heeft voorgelegd. Verder blijkt dat betrokkene diende te reizen met hun moeder, genaamde M(...) H(...) T(...), doch deze persoon is niet aanwezig. Hierop verklaart betrokkene dat haar moeder morgen in België zal toekomen. Echter na telefonisch contact van betrokkene met haar moeder bevestigt zij schriftelijk dat zij heden niet aanwezig kon zijn wegens werkzaamheden en wordt er geen melding gemaakt van specifieke reisdata of intenties.

Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene bij de visumaanvragen andere documenten heeft voorgelegd en verklaringen heeft afgelegd dan haar huidige verklaarde reisdoel aan de Belgische buitengrenzen.

(G) Beschikt niet over bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: Betrokkene reist tezamen met haar minderjarige broer en zus en beschikt over geen enkel financieel middel voor een voorgenomen verblijf van 40 dagen (terugkeerticket dd. 05.09.2015) in België. Volgens de geldende richtbedragen dient men in België over 95 euro/dag/persoon/verblijf op hotel of 45 euro/dag/persoon/verblijf bij particulier te beschikken.”

2. Over de rechtspleging

In haar verzoekschrift kiest de verzoekster voor het Frans als proceduretaal. De Raad wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze

regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (Les Nouvelles, deel IV, p737).

De zaak moet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld. De bestreden beslissing werd door het bestuur genomen in het Nederlands. Derhalve dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren. De keuze voor het Frans als proceduretaal dient te worden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

De verweerder werpt in de nota met opmerkingen de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

“Exceptie van onontvankelijkheid in zoverre het beroep werd ingesteld namens de minderjarige broer en zus.

De verweerder stelt vast dat verzoekende partij het beroep instelt in haar eigen naam alsmede in naam van haar minderjarige broer en zus.

Artikel 376, eerste lid, B.W. luidt: “Wanneer de ouders het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen, beheren zij ook gezamenlijk zijn goederen en treden zij gezamenlijk als zijn vertegenwoordiger op.”

Overeenkomstig artikel 35 W.I.P.R. is in casu het Congolese recht van toepassing (artikel 35 W.I.P.R., in fine): “De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd.”

Verzoekende partij laat na aan te tonen dat in het Congolese recht een bepaling zou bestaan die – naast de ouders – ook andere familieleden zou toestaan namens minderjarige kinderen in rechte op te treden.

Derhalve kan verzoekende partij niet op ontvankelijke wijze – in de plaats van haar ouders – een procedure in rechte inleiden. De ouders van haar broer en zus moeten optreden als vertegenwoordiger.

Het beroep, in zoverre door verzoekende partij ingediend in naam van haar minderjarige broer en zus en gericht tegen de beslissing dd. 28/07/2015 houdende de binnenkomstweigering met teruggedrijving, is dan ook niet ontvankelijk.”

De advocaat van de verzoekster repliceert hierop ter terechtzitting niet.

De Raad kan de verweerder bijtreden in haar exceptie. Het blijkt niet dat de verzoekster het gezag heeft of de voogdij uitoefent over haar minderjarige broer en zus. Zij beschikt dan ook niet over de vereiste hoedanigheid om haar broer en zus te vertegenwoordigen bij het instellen van de onderhavige vordering.

De vordering is onontvankelijk in zoverre zij werd ingesteld in naam van de minderjarige broer en zus van de verzoekster.

4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de beslissing tot teruggedrijving

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst

dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

4.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekster zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden.

De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

4.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een enig middel beroept de verzoekster zich op een schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en *“la violation de la foi due aux déclarations faites et d'une interprétation erronée d'un écrit”*.

4.3.2.1. De verzoekster citeert de motieven van de bestreden beslissing en licht het middel verder als volgt toe:

“L'inadéquation des motifs invoqués, leur inexactitude en droit et en fait, l'erreur manifeste d'appréciation, la violation de la foi due aux déclarations des requérants et de leur maman et l'absence de toute proportionnalité de la décision prise, par rapport aux faits, résultent de ce que :

- La partie adverse fait dire au mail de la maman ce qui ne s'y trouve pas. En-effet, la partie adverse soutient que du mail de la maman des requérantes, il résulte que « (...) il n'y a pas eu confirmation d'une date d'un voyage imminent (...) ou même d'une intention quelconque dans ce sens.

Or, la maman a écrit, notamment, ceci ; « Quant à moi encore retenue par les urgences de mes fonctions Je pourrais arriver en Belgique à tout moment et dans j'entre temps Monsieur M(...) A(...) peut les amener chez lui en attendant »

Il est bien question, dans ce mail, d'arriver en Belgique à tout moment, ce qui signifie qu'un voyage est programmé mais qu'une date précise ne peut être avancée, cela dépendant des urgences de sa fonction (Team Lead Internai Audit dans une Banque).

Il y a donc bel et bien plus qu'une intention de voyager, seule la date ne pouvant être précisée, en l'état.

- *La réservation de l'hôtel n'est pas inexistante et les requérantes s'étonnent que l'hôtelier (?) l'ait affirmé. La réalité serait que le jour de l'appel, les requérants n'étaient plus réservés, suite à l'annulation et n'étaient donc pas inscrit au registre pour ce jour là, cqfd.*

En tout les cas, le début de preuve de l'existence de la réservation peut être trouvé dans l'attestation de l'Agence de voyage kinoise qui y a procédé; certifiant qu'il y a bel et bien eu réservation.

- *En ce qui concerne les moyens de subsistance, la partie adverse a bien été informé, via la police frontalière, que les requérants allaient séjourner chez leur oncle maternel, résidant belge (ils en ont pour preuve qu'il en est fait mention dans la décision. La police lui aurait même demandé de produire un engagement de prise en charge, document qu'il ne pouvait avoir sur lui, mais qu'il a, à toutes fins utiles fait établir par son administration communale.*

Il est de jurisprudence constante que l'autorité administrative a, dans sa prise de décision, l'obligation d'examiner le cas soumis, en tenant compte de tous les éléments dont il peut avoir égard, ici dans le fait que les enfants, hébergés par leur oncle maternel, n'auront pas de nuitées d'hôtel à payer, ni autres frais, la prise en charge étant totale.

Or, cette branche de la motivation ne tient pas compte de tous les éléments du dossier, en contradiction avec la jurisprudence susmentionnée.

Si la partie adverse invoque la situation au moment de la prise de décision, ce qui n'écarte pas, notamment, l'inadéquation de sa motivation et la violation de la foi due aux déclarations et écrits, l'occasion lui a été donnée de se rattraper lorsqu'elle a reçu les pièces transmises par le Conseil des requérants, ce qu'elle n'a pas fait.

-Par ailleurs, le fait que les enfants passent des journées chez leur oncle prouve à suffisance, le lien de famille existant, la réalité de l'hébergement vanté et l'absence de tout risque d'une quelconque immigration clandestine, le soupçon de risque d'une telle immigration étant balayé par le comportement des enfants et de leur oncle maternel, ce qu'il fallait démontrer."

4.3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de bestreden akte kunnen worden gelezen. De verzoekster kent en begrijpt deze motieven nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Er is dan ook voldaan aan de formele motiveringsplicht.

De verzoekster betwist in wezen dat de bestreden beslissing stoelt op correcte motieven en stelt dat de genomen beslissing onredelijk is. Uit een dergelijke kritiek kan worden opgemaakt dat zij in wezen doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt op het eerste gezicht niet.

Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

4.3.2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Waar de verzoekster een schending aanvoert van *"la violation de la foi due aux déclarations faites et d'une interprétation erronée d'un écrit"*, merkt de Raad op dat het verzoekschrift luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"* moet bevatten. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). De aangevoerde *"violation de la foi due aux*

déclarations faites et d'une interprétation erronée d'un écrit" maakt op zich geen voldoende duidelijke omschrijving uit van de geschonden geachte rechtsregel. Uit het betoog van de verzoekster blijkt dat zij te kennen geeft dat de voorliggende stukken en verklaringen niet correct werden beoordeeld. Hieruit kan worden opgemaakt dat de verzoekster eigenlijk een schending van de zorgvuldigheidsplicht aanvoert.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Teneinde de aangevoerd schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht te onderzoeken, moeten de motieven van de bestreden teruggedrijvingsmaatregel worden afgetoetst aan de voorliggende gegevens en aan de op de beslissing toepasselijke wettelijke bepalingen.

De bestreden beslissing vormt een toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;"

De bestreden beslissing berust voorts op de volgende feitelijke overwegingen:

"Betrokkene reist tezamen met haar minderjarige broer en zus en haar oom, de genaamde M(...) T(...) dewelke woonachtig is in België. Zij verklaart tezamen met haar zus en broer voor toerisme naar België te komen en tijdens hun verblijf in hotel "Cascade Louise" in Brussel (België) te zullen verblijven. Betrokkene legt een hotelreservatie voor doch na verificatie en contactopname met het hotel van de Federale Politie blijkt dat reservatie onbestaande. Verder beschikt ze over geen enkel document (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis,...) hetwelk haar toeristisch reismotief kan staven.

Uit de gegevens van "Visanet" blijkt dat zij voor het bekomen van de visa de onbestaande hotelreservatie heeft voorgelegd. Verder blijkt dat betrokkene diende te reizen met hun moeder, genaamde M(...) H(...) T(...), doch deze persoon is niet aanwezig. Hierop verklaart betrokkene dat haar moeder morgen in België zal toekomen. Echter na telefonisch contact van betrokkene met haar moeder bevestigt zij schriftelijk dat zij heden niet aanwezig kon zijn wegens werkzaamheden en wordt er geen melding gemaakt van specifieke reisdata of intenties.

Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene bij de visumaanvragen andere documenten heeft voorgelegd en verklaringen heeft afgelegd dan haar huidige verklaarde reisdoel aan de Belgische buitengrens." (artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet)

(G) Betrokkene reist tezamen met haar minderjarige broer en zus en beschikt over geen enkel financieel middel voor een voorgenomen verblijf van 40 dagen (terugkeerticket dd. 05.09.2015) in België. Volgens de geldende richtbedragen dient men in België over 95 euro/dag/persoon/verblijf op hotel of 45 euro/dag/persoon/verblijf bij particulier te beschikken.” (artikel 3, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet)

Ten aanzien van het eerste motief voor terugdrijving, laat de verzoekster gelden dat haar moeder in een mailbericht heeft geschreven dat zij weerhouden was wegens dringende zaken in verband met haar werk, dat zij op elk moment in België kon aankomen en dat de heer M(...) A(...) in tussentijd de kinderen bij zich kon houden. Volgens de verzoekster is er dus wel degelijk een intentie getoond om op elk moment naar België te komen, enkel de datum kon niet worden gepreciseerd.

De Raad stelt vast dat het mailbericht van verzoeksters moeder zich in het administratief dossier bevindt, het bevat inderdaad de door de verzoeksters aangegeven vermeldingen. Echter kan niet worden vastgesteld dat de gemachtigde dit bericht foutief heeft geïnterpreteerd of dat hij het incorrect heeft beoordeeld. De gemachtigde stelt immers vast dat verzoeksters moeder bevestigt *“dat zij heden niet aanwezig kon zijn wegens werkzaamheden”* doch dat *“geen melding [wordt] gemaakt van specifieke reisdata of intenties”*. Het mailbericht van verzoeksters moeder vermeldt inderdaad geen specifieke, en dus concrete en nader gespecificeerde, reisdatum noch specifieke intentie om de kinderen na te reizen. Uit de melding dat de moeder weerhouden is wegens dringende zaken op het werk en dat zij op elk moment in België *“zou kunnen aankomen”* (je pourrais arriver) blijken geen specifieke gegevens met betrekking tot de reisintentie en reisdatum.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de verzoekster niet betwist dat zij volgens de gegevens bij de visumaanvraag samen met haar moeder zou afreizen, terwijl haar moeder er niet bij is. De gemachtigde kon dan ook op goede gronden en in redelijkheid vaststellen dat de verzoekster bij de visumaanvraag andere verklaringen heeft afgelegd dan het reisdoel dat zij aan de grenspost aangeeft.

Ook de vaststellingen omtrent de niet-bestaande hotelreservatie worden niet weerlegd. De verzoekster beperkt zich tot de loutere bewering dat de voorgelegde hotelreservatie een begin van bewijs vormt, doch uit het politieverlag d.d. 28 juli 2015 blijkt dat deze reservatie, na verificatie bij booking.com en na contactname met het hotel in kwestie, niet bestond. De verzoekster weerlegt de vaststelling van de gemachtigde dat de reservatie onbestaande bleek, dan ook niet.

Wat de bestaansmiddelen betreft, stelt de verzoekster dat zij de politiediensten heeft geïnformeerd van het feit dat zij bij haar oom zou verblijven, zodat zij geen hotel moest betalen. Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat de verzoekster op zich niet betwist dat zij geen enkel financieel middel bij zich had wanneer zij zich aan de grenspost aanbood. Ook indien de verzoekster bij haar oom zou verblijven, hetgeen overigens tegenstrijdig is met verzoeksters verklaring dat zij in het hotel Cascade Louise te Brussel zou verblijven, moet de verzoekster over de nodige middelen van bestaan beschikken voor de duur van deze specifieke verblijfsvorm en kan zij overeenkomstig artikel 3, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet worden teruggedreven indien zij hierover niet beschikt. De gemachtigde heeft verzoeksters verklaringen in rekening genomen. Hij stelt immers dat de verzoekster volgens de geldende richtbedragen in België *“over 95 euro/dag/persoon/verblijf op hotel of 45 euro/dag/persoon/verblijf bij particulier te beschikken”*. Zodoende heeft de gemachtigde het in het midden gelaten of de verzoekster op hotel dan wel bij een particulier (haar oom) zou verblijven.

De in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen vinden steun in het voorliggende politieverlag van 28 juli 2015. Gelet op de boven genoemde anomalieën in verzoeksters verklaringen, het gegeven dat zij een niet bestaande hotelreservatie heeft voorgelegd en het gegeven dat zij niet over de nodige bestaansmiddelen beschikt voor de duur en de vorm van haar verblijf, kan op het eerste gezicht niet worden besloten dat de gemachtigde op foutieve wijze of in kennelijke onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

De verzoekster maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden of dat de gemachtigde niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd bij zijn onderzoek.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht is *prima facie* niet aangetoond. Een manifeste beoordelingsfout evenmin.

4.2.3.4. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, niet ernstig.

4.3. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden, zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV, om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing over te gaan.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

C. DE GROOTE